

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

De zoektocht naar de nachtegaal

In het diepste dal van het Betoverde Bos, waar het mos het groenst groeide en de viooltjes het zoetst bloeiden, leefden de feeën. Zij waren het die de beken en de bronnen vrij hielden van vuil of verstoppingen, de wilde bloemen verzorgden en over de jonge bomen waakten. En ze waren bevriend met alle onschadelijke vogels en dieren van het ene uiteinde van het bos tot het andere. Maar voor de wezens die anderen kwaad doen, en voor de kobolden die plezier beleven aan kattenkwaad, voelden ze geen liefde, en elke dag en elke nacht werd er een wacht uitgezet om deze nare wezens uit het sprookjesdal te verdrijven.

Elke fee hield op haar beurt de wacht en alles ging goed tot op een avond Perzikbloesem, de meest geliefde fee in het dal, op zijn post in slaap viel en de kobolden met de nachtegaal wegslopen die elke nacht aan het hof van de koningin zong.

Groot was het verdriet in sprookjesland toen dit bekend werd.

"Ik zal er snel achteraan vliegen om ze te vangen voordat ze tijd hebben gehad om haar te verstoppen," riep een fee die Snel-Als-Bliksem heette.

"Ik ga ook, mee" zei kleine Twinkelteen.

"En ik ga ook" zei Kruid-van-het-leven; "en ik neem mijn beste doornzwaard mee, en daarmee zal ik vier kleine stukjes van hen maken."

Maar de feeënkoningin wilde hier niet mee instemmen. "Ik heb Perzikbloesem vertrouwd maar hij heeft gefaald. En dus moet hij de nachtegaal zoeken," zei ze. Zodra ze dit had gezegd, nam de kleine fee afscheid van zijn metgezellen en haastte zich op pad voor de zoektocht.

De kobolden hadden geen spoor achtergelaten en Perzikbloesem dwaalde her en der over bedauwde heuvels en velden en vroeg aan elke fluitende krekkel en bruine vleermuis die hij tegenkwam: "Ben jij de kobolden misschien gepasseerd?"

Niemand kon hem helpen, en hij stond op het punt in te storten van vermoeidheid en verdriet toen de maan over de heuvel kwam en riep:

"Waar ben je naar op weg, Perzikbloesem? Waar ben je naar op weg?"

"Ik ben op zoek naar de nachtegaal die de kobolden hebben gestolen; maar ik weet niet waar ze haar naartoe hebben gebracht, ik kan het vinden," antwoordde het kleine feetje treurig.

Toen zei de maan: "Er zijn veel nachtegaaltjes in de wijde wereld, zowel vrij als gekooid, en hoe kan ik de jouwe onderscheiden van al die anderen? Maar dit kan ik je wel vertellen: Ik zie door een raam in het kasteel van de Grote Reus, dat op een hoge heuvel staat naast de Zilveren Zee, een nachtegaal in een gouden kooi die er niet was toen ik gisterenavond door datzelfde raam scheen; en bovendien zie ik aan het Einde van de Wereld, dat achter het kasteel van de Reus ligt, een bende kobolden die geld aan het tellen zijn."

"Duizendmaal dank, lieve maan," riep Perzikbloesem blij toen hij dit hoorde; want hij kon net zo goed twee en twee bij elkaar optellen als elke andere fee in sprookjesland, en hij twijfelde er niet aan dat de kobolden de nachtegaal aan de Grote Reus hadden verkocht.

"Ik zal bij het kasteel zijn voordat jij in het dal schijnt," riep hij naar de maan terwijl hij snel als een zoemende vogel door de lucht vloog.

Maar toen hij de doornenhaag bereikte die het paleis bewaakte van een liefvallige prinses die de volgende buur was van de Reus, struikelde hij over een kaarsvlieg die zich naar een verlichting in het paleis haastte, en viel halsoverkop in de doornen.

"Help help!" riep hij terwijl hij worstelde om los te komen, en een nachthavik die op zoek was naar een avondmaal vloog naar beneden om te zien wat er aan de hand was.

"Oh oh!" zei hij toen hij zag wie het was. "Feeën mensen houden ervan om alles op hun manier te doen, maar nu is het mijn beurt om een beetje plezier te hebben." En hij plukte Perzikbloesem uit de doornen en vloog weg met hem in zijn snavel.

Op en neer, zo hoog dat de bomen beneden niet groter leken dan maïsstengels, en zo laag dat hun takken zijn vleugels raakten, zo vloog hij, totdat Perzikbloesem flauwviel van duizeligheid.

"Kijk eens wat een geweldige grote mot die havik in zijn snavel heeft," riep een uil die ze passeerden.

"Het is geen mot, maar een insect," zei een andere vogel.

"Zo'n enorme mug zou een maaltijd voor twee moeten zijn," fluisterde een broederhavik, die dichtbij vloog.

"Maar dat is toch duidelijk? Herken jij geen fee als je er een ziet?" zei de nachthavik, die niet langer stil kon blijven.

Maar zodra hij zijn bek had geopend om zijn allereerste woord te spreken, viel Perzikbloesem er natuurlijk uit.

De andere havik haastte zich om de fee te vangen, maar voordat hij hem kon bereiken, waaide er net een lekker briesje voorbij.

"Is dit niet mijn kleine speelkameraadje Perzikbloesem, die zo graag over het gras en de rotsen tussen de bloemen rijdt?" vroeg de wind; en de bries vloog de kleine fee weg en droeg hem zo snel mee dat geen enkele vogel hem kon bijhouden.

Ze waren in een fonkeling van een ster bij de Zilveren Zee, en Perzikbloesem begon net te denken dat zijn problemen voorbij waren, toen de wind even snel wegstierf als hij gekomen was, en de kleine fee zich in de zee bevond voordat hij wist wat er gebeurde.

Gelukkig voor hem kwam er op dat moment een grote tarpoen voorbij zwemmen.

"Houd mijn staart vast, dan breng ik je veilig naar de kust", zei hij; en Perzikbloesem liet geen tijd verloren gaan om te doen wat hem werd opgedragen.

Poeh! Hoe zout was het water en hoe brulden de golven toen de vis er doorheen dook, waardoor de witte straal ver boven zijn hoofd vloog!

De arme Perzikbloesem was meer dood dan levend toen ze de kust bereikten, maar zodra hij weer op adem was gekomen, zei hij tegen zijn nieuwe vriend:

"Als je met mij meegaat naar sprookjesland, mag je zwemmen in een stroom zo helder als glas. Er zit geen zout in, en geen ruwe golven, en elke fee in de vallei zal je tegen kwaad beschermen."

"Water zonder zout! Ik kan het me niet voorstellen", zei de grote tarpoen. "En geen golven! Wel, ik zou daar sterven van de heimwee."

Dus toen Perzikbloesem begreep dat hij verder niet voor de vis kon doen, bedankte hij hem vriendelijk en keerde zich om naar het kasteel van de Reus, dat op een hoge heuvel vlak bij de zee stond, precies zoals de maan had gezegd.

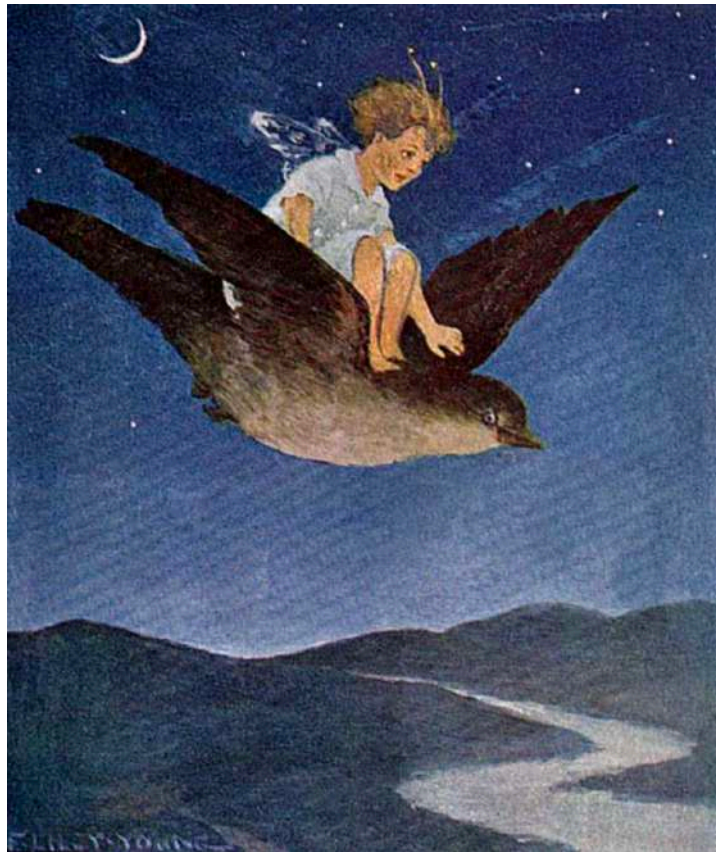
Maar de vleugels van Perzikbloesem waren zo nat en zo moe dat hij, hoewel hij het een, twee keer en drie keer probeerde, niet eens naar de laagste vensterbank van het kasteel kon vliegen; en wat zou hij hebben gedaan als er op dat moment niet een gierzwaluw was langs gevlogen die laat van huis was?

Ze woonde in de schoorsteen van het kasteel en toen ze hoorde wat de kleine fee wilde, bood ze aan hem naar haar nest te dragen.

"Als je daar eenmaal bent, zal alles gemakkelijk zijn," zei ze; "Want er is geen betere manier om het kasteel binnen te komen dan via de schoorsteen."

Perzikbloesem ging dus tussen de vleugels van de gierzwaluw zitten, en omhoog gingen ze naar de bovenkant van de schoorsteen en vervolgens door de opening naar beneden naar het huis van de gierzwaluw,

dat eruitzag alsof het slechts de helft van een nest was dat tegen de muur was vastgemaakt.

"Als je met mij mee wilt naar sprookjesland," zei Perzikbloesem toen hij dit zag, "krijg jij de groenste boom van het bos als huis. En de feeën zullen je helpen daar een heel nest te bouwen."

Maar de gierzwaluw lachte hem alleen maar uit. "Er is geen betere plek dan een schoorsteen om jonge vogels groot te brengen. Ik zou me er elke minuut in een boom ongerust over moeten maken. En wat een heel nest betreft, ik weet niet eens wat je bedoelt," zei ze. En toen Perzikbloesem zag dat ze heel tevreden was met haar huis, bedankte hij haar, nam afscheid van haar en begon door de schoorsteen te klimmen.

Er was geen licht dat hem de weg wees behalve het weinige licht dat de maan door de opening hoog boven het nest zond; en aan alle kanten van de kleine fee waren de rechte, smalle wanden van de schoorsteen, bedekt met zwart roet. Hij klemde zich er zo stevig aan vast als een korstmos aan een rots, zette zijn kleine tenen in elke spleet en hield zich vast aan de stukjes

cement die hier en daar uit de stenen staken. Als hij met zijn vleugel ritselde, bracht hij een roetbui over zichzelf heen, en toen hij eindelijk in de kamer van de Reus stond, was hij zo zwart als welke kobold dan ook. Hij had echter geen tijd om aan zichzelf te denken, want daar sliep de nachtegaal van de koningin in de gouden kooi, die de maan had gezien. Er was geen twijfel mogelijk, want er ontbrak een klein veertje aan de punt van haar rechtervleugel, en die ontbrekende veer zat in de zondagsmuts van Perzikbloesem die diezelfde minuut in een elzenstruik bij het sprookjeskasteel hing.

De Reus sliep ook, maar de gouden kooi stond vlak naast hem op tafel, zo dichtbij dat de arme Perzikbloesem, wiens vleugels niet echt in orde waren door het roet uit de schoorsteen, er niet bij kon komen zonder op het bed van de Reus te klimmen.

Hij was zo voorzichtig als hij kon zijn, maar zodra hij op het bed was gestapt, raakte hij een van de tenen van de Reus aan; en de Reus maakte een geweldige grommend geluid.

"Wat is er aan de hand?" riep zijn vrouw.

"Oh, niets", zei hij; "Ik droomde alleen maar dat een kleine muis mijn tenen kietelde;" en hij viel weer in slaap.

Perzikbloesem durfde zich niet te bewegen totdat hij hem weer zwaar hoorde ademen. Toen liep hij op zijn tenen over het aanrecht, waarbij hij bij elke stap oplettend was; maar ondanks zijn zorg raakten zijn vleugels een van de handen van de Reus; en de Reus gaf weer een geweldige grom.

"Wat is er aan de hand?" vroeg zijn vrouw.

"Oh, niets", zei hij; "Ik droomde alleen maar dat er een klein blaadje op mijn hand viel;" en hij sloot zijn ogen, draaide zich op zijn zij en viel al snel in slaap.

Perzikbloesem bevond zich inmiddels dicht onder de kooi, maar de tafel waarop hij stond was zo hoog, en hij was zo klein dat hij, om de deur te bereiken, gedwongen werd op het hoofd van de Reus te gaan staan.

Zijn voeten waren licht als distels, maar zodra de Reus hun voetstappen had gevoeld, schrok hij geweldig en terwijl hij zijn hand ophief, gaf hij een enorme klap op zijn voorhoofd. Perzikbloesem zou op slag dood zijn geweest als hij er niet in was geslaagd om juist op dat moment naar de rand van de kooi te springen, waar hij trillend bleef staan.

"Wat is er aan de hand?" riep de vrouw van de Reus.

"Oh, niets", zei hij; "Ik droomde alleen maar dat er een vlieg op mijn voorhoofd zat" en al snel ademde hij weer zwaar.

De nachtegaal, die toch niet gewend was om 's nachts te slapen, was inmiddels klaarwakker, maar toen ze Perzikbloesem zag, herkende ze hem niet, zo zwart was hij.

"Herinner je je de kleine fee niet meer aan wie je een veer voor zijn muts hebt gegeven?" zei Perzikbloesem toen; en toen de nachtegaal dat hoorde, was ze zo dolgelukkig dat ze het nauwelijks kon laten om in gezang uit te barsten.

Het openen van de kooideur was maar een minuutje werk en de nachtegaal was al snel zo vrij als de lucht.

Perzikbloesem ging op haar rug zitten en ze was net klaar om door een open raam vlakbij te vliegen, toen de reus wakker werd en de open kooi zag.

"Dieven! Rovers!" riep hij met zo'n vreselijke brullende stem dat de gierzwaluw in haar nest trilde en de grote vissen in de Zilverzee uit het water sprongen.

Als de Reus Perzikbloesem en de nachtegaal had gezien, zou het moeilijk met hen zijn gegaan; maar gelukkig voor hen zag zijn vrouw, die een goedhartige vrouw was, ze eerder dan hij, en gooide snel de gouden kooi op zijn pad omver.

"Deze hele plaats is betoverd," donderde hij, struikelend over de kooi; en in de drukte die daarop volgde, glipte de nachtegaal ongezien weg.

Over de Zilveren Zee waar de vissen zwommen, over de doornenhaag die het paleis van de liefvallige prinses bewaakte, over de velden en de heuvels waar de dauw schitterde, regelrecht naar het Betoverde Bos gingen ze.

"Wie is daar?" vroeg de feeënwachter van de kasteel.

"Het zijn Perzikbloesem en de nachtegaal," antwoordde de fee; en groot was de vreugde in sprookjesland bij hun terugkeer.

"Hoe lang ben je weggeweest?" zei Snel-Als-Bliksem.

"Wat ben je snel gekomen!" zei kleine Twinkelteen.

Maar wat Kruid-van-het-leven betreft, hij kon helemaal niets zeggen omdat hij hard moest lachen om de roetige Perzikbloesem.

Toen haastte Perzikbloesem zich om zich in de beek te baden, en trok zijn mooiste hofpak aan, bestaande uit roze satijnen rozenblaadjes, afgezet met kant van een spinnenweb; want de feeënkoningin had ter ere van hem een groot hofbal georganiseerd, en er was geen tijd te verliezen.

Een muziekbond speelde vrolijk, de nachtegaal zong vanuit het struikgewas dichtbij, en struikelend en ronddraaiend gingen de kleine mensjes door totdat de haan kraaide en de zon opkwam; en het echt bedtijd was in sprookjesland!